

Οι κακουχίες της ζωής των προσφύγων

Πόσο συχνά δεν ακούμε τα αιτήματα των προσφύγων για πολιτικό άσυλο; Κι όμως, πόσες είναι άραγε οι φορές που καταφέρνουν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, να εξυψώσουν το ανάστημά τους μπροστά στους άλλους και τελικά να κερδίσουν αυτό για το οποίο παλεύουν «με νύχια και με δόντια»; Πρόσφατα, έγινε ένα τέτοιο περιστατικό στην πλατεία Συντάγματος, όπου μια πληθώρα Συρίων προσφύγων (περίπου 400) όλοι μαζί ενωμένοι, ζητούσαν να τους δοθούν διαβατήρια. Στην πραγματικότητα, όμως, παρόλο που υποστήριζαν δημοσίως πως έχουν τη δυνατότητα να αποκτήσουν αυτό που τόσο πολύ ποθούσαν, βαθιά μέσα τους γνώριζαν ότι κάτι τέτοιο δεν υπήρχε περίπτωση να πραγματοποιούνταν.

Οικογένειες, οι οποίες χωρίστηκαν στο πέρασμα του χρόνου λόγω του μεγάλου τους ταξιδιού, έχουν ακόμα μια κρυφή ελπίδα να καταφέρουν κάποια στιγμή στο μέλλον να ξαναενωθούν. Αυτό ήταν το κύριο αίτημα των Συρίων προσφύγων, οι οποίοι θέλουν όσο τίποτε άλλο να καταφέρουν να φτάσουν στην ευρωπαϊκή χώρα που διαμένει προσωρινά η οικογένειά τους, έστω και αν για να το πετύχουν αυτό χρειάζεται μια απεργία πείνας διάρκειας 18 ημερών, όπως είπαν μερικοί πρόσφυγες. Παρόλ'αυτά, ακόμα και εάν θέλουν να έρθουν σε επαφή με κάποιο συγγενικό πρόσωπο σε άλλη χώρα, αυτή η χώρα του προορισμού τους είναι πιθανό να αρνηθεί την εγκατάστασή τους, ακόμα και εάν πρόκειται για οικογενειακή επανένωση. Είναι φανερό, λοιπόν, πως αυτοί οι άνθρωποι έχουν περάσει πολλές δυσκολίες στη ζωή τους, τα όνειρά τους έχουν καταστραφεί και αυτό που ζητούν είναι να τους δοθεί μια ευκαιρία να είναι με αυτούς που αγαπούν.

Σε αντίθεση με την κοινή γνώμη, οι πρόσφυγες δε χρειάζονται φιλανθρωπία, όπως ενημέρωσαν και οι ίδιοι. Μάλιστα, αρκετοί από τους Σύριους της πλατείας Συντάγματος, τόνισαν πως γνωρίζουν την κατάσταση στην οποία βρίσκεται η χώρα μας και την κρίση που τη μαστίζει, όμως υπενθύμισαν πως πρέπει και εκείνοι να βρουν έναν τρόπο, για να καταφέρουν να επιβιώσουν. Αρκετοί από αυτούς διηγήθηκαν τις ιστορίες τους, πολλές από τις οποίες ακούγονταν φανταστικές, εξαιτίας του πόνου και του θανάτου που περιέγραφαν. Οι ιστορίες τους αυτές τόνιζαν αρκετά την ανεργία που έχει καλύψει την Ελλάδα, ενώ ακόμη και εκείνοι που είχαν καταφέρει να βρουν μια δουλειά, ισχυρίζονταν πως ο μισθός τους δεν ήταν αρκετός, ενώ εξαιτίας και της κατάστασής τους, ήταν υποχρεωμένοι να «κλείσουν την πόρτα» στα όνειρά τους και να βρουν μια δουλειά, ώστε να καταφέρουν να συντηρήσουν την οικογένειά τους και τους εαυτούς τους.

Επομένως, η παροχή βιώσιμων λύσεων για τους Σύριους πρόσφυγες, και γενικότερα για όλους όσους βρίσκονται σε ανάγκη είναι κοινό καθήκον της διεθνούς κοινότητας, και θα πρέπει να γίνει το συντομότερο δυνατό. Αν θεωρούμε τους εαυτούς μας πολιτισμένους, τότε δεν πρέπει να αγνοούμε αυτούς που ζητούν από εμάς ένα χέρι βοήθειας!

Νεφέλη Πουλοπάτη, Β'2